

*Да се
размислят
всички
случаи*

ДО

**КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

СТ А Н О В И Щ Е

по к.д. № 15 от 2009г.

ОТ

Асоциация на топлофикационните дружества в България, регистрирана по ф.д. № 416 от 2008г. по описа на Софийски градски съд; седалище и адрес на управление: гр. София 1680, район Красно село, ул. "Ястребец" № 23Б, представлявана от председателя на Управителния съвет – Валентин Терзийски

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОСТИТУЦИОННИЯ СЪД,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

В качеството си на представител на „Асоциацията на топлофикационните дружества в България“ (АТДБ), конституирана като заинтересована страна по к.д. № 15 от 2009г. с Определение на Конституционния съд от 08.12.2009г., с настоящето, в указания срок, представям приетото с решение на Управителния съвет на АТДБ от 23.12.2009г. становище по искане на Омбудсмана на Република България (Искането) за установяване на противоконституционност на чл.153, ал.1 и ал.6 от Закона за енергетиката (ЗЕ, обн. ДВ, бр.107 от 9 Декември 2003г., изм. ДВ, бр.82 от 16 Октомври 2009г.).

Искането навежда твърдения за липса на законови гаранции за защита правата на потребителите, отказали се от потребление на топлинна енергия за отопление в индивидуалните имоти от сграда в режим на етажна собственост, в качеството им на собственици или титуляри на вещното право на ползване на тези имоти. Твърдението, че разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал. 6 от ЗЕ са противоконституционни, защото с тях се нарушава чл.19, ал.2 от Конституцията на Република България (КРБ), който повелява, че законът трябва да защитава потребителя, е невярно и необосновано. Тази конституционна разпоредба изисква законът да създава и гарантира защита правата на потребителя. Именно чрез разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6, ЗЕ създава гаранции, че потребителите на

топлинна енергия в сгради етажна собственост ще бъдат равнопоставени от гледна точка не само на техните права, но и от гледна точка на техните задължения като страна по правоотношенията с топлопреносното предприятие по продажба на топлинна енергия. Тези правоотношения, страни по които са топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сграда етажна собственост, по необходимост водят до възникване на вътрешни отношения между съсобствениците на общите части и сградната инсталация в сграда, предвидена за топлоснабдяване по проект и присъединена към топлопреносната мрежа по волята на мнозинството от съсобствениците. Част от законово уредения механизъм, създаващ равни условия в тези вътрешни отношения за ползване на топлинна енергия в сградното пространство, извън отделния имот, са разпоредбите на чл. 153, ал.1 и ал. 6 от ЗЕ.

Конституционно установеното понятие „потребител“, като страна по правоотношението с топлопреносното предприятие, е законово определено в т.42 и т.43 от Допълнителните разпоредби на ЗЕ. Общият критерий, определящ едно лице като потребител на енергия (включително топлинна), независимо дали за стопански или битови нужди, е ползването на топлинната енергия с топлоносител гореща вода или пара за съответните нужди. Специалната уредба на продажбата на топлинна енергия в Глава X от ЗЕ „Топлоснабдяване“, Раздел VII “Търговски взаимоотношения” създава още едно законово изискване към потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, а именно - да са присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение. По изричната разпоредба на закона (чл. 133, ал. 2 от ЗЕ) решението за присъединяването се взема само с изричното съгласие на две трети от всички собственици или титуляри на вещното право на ползване. Нещо повече – при наличие на такова решение, т.е. ясно изразена воля на мнозинството от потребителите за присъединяване и при липса на технически пречки, посочени в закона (чл. 133, ал. 4 от ЗЕ), топлопреносното предприятие няма право да откаже присъединяването. Това допълнително изискване на закона за присъединяване чрез абонатна станция или нейни самостоятелни отклонения на потребителите в разглежданите сгради е необходима предпоставка, за да възникне качеството „потребител на топлинна енергия“. Налагането на това изискване произтича от особеностите на процеса „топлоснабдяване“, част от който е доставката на топлинна енергия до потребителите в разглежданите сгради (чл. 125, ал.1 от ЗЕ).

Анализирането на техническите характеристики на доставката на топлинна енергия в такива сгради води до извода за наличие на законови гаранции за осигуряване на равнопоставеност на потребителите на топлинна енергия в същите.

На първо място, като част от процеса „топлоснабдяване“, доставката на топлинна енергия се осъществява чрез „обекти и съоръжения за производство, пренос,

доставка и разпределение, свързани в топлоснабдителна система” (чл. 125, ал. 2 от ЗЕ). Обединяването на посочените обекти и съоръжения в една система е наложено не само от техническо, но и от **функционално съображение**, а именно – **за да се обезпечи упражняването на поисканата от самите потребители на топлинна енергия в сгради - етажна собственост правна възможност да получават такава енергия не само в собствените си имоти, но и в цялото общо сградно пространство, извън тях.** Така разгледано, решението за присъединяване на потребители в сграда - етажна собственост към топлопреносната мрежа, е решение на мнозинството от собствениците за благоустрояване на жизнената среда в цялата сграда. Изборът дали да се извърши това благоустройствено мероприятие в сградата е предоставен на разпоредителната власт на квалифицираното мнозинство от 2/3 от всички собственици или ползватели на индивидуални имоти в сградата (чл. 133, ал. 2 от ЗЕ). Това законово положение е съобразено със съпритежанието на благото и ползата, които се постигат от потребителите в такава сграда – осигуряване на възможност за ползване на топлинната енергия, обективно отдавана от проектираната и изградена в сградата вътрешна инсталация за отопление, и в общите части. Именно защото с решението за присъединяване се задоволява не само индивидуалната нужда на потребителя от топлинна енергия в собствения/ползван имот, но и общата нужда на мнозинството от потребителите да разполагат с възможността за осигуряване на топлинен комфорт навсякъде в очертанията на сградата, извън индивидуалните им имоти, то и тежестите (разноските) в осигуряването на тази възможност следва да бъдат съвместно поети, при съблюдаване на обективни правила за разпределение на топлинната енергия, отдавана от сградната инсталация, между потребителите.

Технически и технологично правната възможност за обезпечаване ползването на една обща ценност от мнозинството съсобственици в сграда - етажна собственост, се осигурява чрез присъединяване на обектите на общата вътрешно - сградна отоплителна инсталация: система от обекти и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинна енергия от абонатната станция (уредбата в сградите, в която е границата на собственост на топлопреносната мрежа с разпределителните съоръжения, собственост на потребителите) до имотите на потребителите. Чрез абонатната станция, като уредба (пар. 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЕ), се извършва присъединяването на потребителите от сграда - етажна собственост към топлопреносната мрежа (чл. 135 от ЗЕ). За да достигне топлинната енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, както и до всички останали сградни пространства, предвидени за отопление по проект, при проектиране на сграда, за която се предвижда да бъде топлоснабдена, е необходимо да се проектира и вътрешно-сградна отоплителна инсталация. Чрез обектите на тази инсталация, предвидени и изпълнени по проектно задание за цялата сграда, потребителите получават техническа възможност да свържат индивидуалните си имоти и общите сградни пространства, извън тях, с общ,

външен на сградата, източник на топлинна енергия. Това е друга характеристика на доставката на топлинна енергия на потребителите в разглежданите сгради, която налага използването на общата отоплителна инсталация да става при съблюдаване на принципите за участие на всеки съсобственик на общата вещ в ползите и тежестите, съразмерно с частта си (чл. 30, ал. 3 от Закона за собствеността, ЗС), както и да си служи с вещта по предназначение, без да пречи на другите съсобственици да си служат с нея, според правата им (чл. 31, ал. 1 от ЗС). Само при спазване на тези ограничения на правото на собственост, упражнявано в режим на съсобственост, произтичащи от КРБ (чл. 57, ал. 2) и законово закрепени в общия закон (ЗС), е възможно, никой индивидуален потребител в сграда – етажна собственост да не бъде априорно изключен от доставката на топлинна енергия, от една страна, а от друга – всички да участват, съразмерно с дела си, определен по обективни критерии, в ползите и тежестите на общата вещ. В случай, че искането за обявяване на противоконституционност на разпоредбите на чл. 153, ал. 1 и 6 от ЗЕ бъде уважено, тази група потребители, които прекратяват топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, ще бъдат освободени от изпълнение на задълженията им във вътрешните отношения с останалите съсобственици на общата отоплителна инсталация по отношение заплащане на припадащите им се, съобразно законово определения дял, разходи по използване на топлината, отдадена от общата сградна инсталация в пространства, извън индивидуалните имоти.

Поради разгледаната специфика на доставката на топлинна енергия в сгради-етажна собственост, прекратяването на топлоподаването към отоплителните тела в имотите, не следва да води до заключението, че е прекратено и правоотношението на потребителя с топлопреносното предприятие. Това с още по-голяма сила важи за случая на неползването на топлинна енергия в индивидуалните имоти, което е в разпоредителната власт на отделния собственик или ползвател на индивидуалния имот. С други думи, да се приписва качеството потребител на топлинна енергия в сгради - етажна собственост (ЕС), само на потребяващия/ползващия такава енергия в своя имот, е необосновано и неправилно както юридически, така и житейски, поради обективното наличие на топлинна енергия в цялото сградно пространство на една топлоснабдена сграда, извън индивидуалните имоти. Допълнителен аргумент в тази насока е наличието на обща потребност от получаване на топлинна енергия на мнозинството потребители навсякъде в сградата, а не само в индивидуалните имоти. Израз на тази потребност е законовото изискване за изрично решение на мнозинството от потребителите за присъединяване. Последницата от това решение е осигуряване на възможност за получаване на топлина, както в индивидуалните имоти, така и в общите сградни пространства чрез доставка и разпределяне на енергията от точката на присъединяване (абонатната станция) до индивидуалните имоти и всички предвидени за отопление в сградата по проект площи. Разпределянето на топлинната енергия, доставена в абонатната станция, се извършва посредством

изградената съсобствена между собствениците/ползвателите в етажната собственост вътрешна отоплителна инсталация за отопление. Това е така, защото чрез физическото присъединяване на вътрешната отоплителна инсталация към топлопреносната мрежа, обективно се осигурява възможност да се получава енергия от всички съсобственици, извън конкретния индивидуален обект. Съответно, отказът от ползване на възможността за отопление на сградното пространство като цяло, не само на индивидуалните имоти в сграда – етажна собственост, отново е законово предоставен на изричната воля на мнозинството от собствениците и/или ползвателите на индивидуалните имоти – потребители на топлинна енергия (чл. 153, ал. 2 от ЗЕ).

От друга страна, количеството топлинна енергия, отдавана от сградната инсталация за общо ползване, по силата на обективно съществуващи топлофизични закони, се определя от обективни величини - проектната мощност на отоплителната инсталация за всяка сграда и температурните особености на отчетния период (видно от нормативното определяне на това количество топлина в т. 6.1.1. от Приложение No 1 към чл. 61 от Наредба № 16-334 от 6 април 2007г. за топлоснабдяването, обн. ДВ, бр. 34 от 24 Април 2007г.). Топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, не зависи от ползването или неползването на топлинна енергия в отделните имоти, собственост на отделните потребители. Това количество топлинна енергия се получава, за да бъде ползвана от всички потребители в цялата сграда, извън индивидуалните имоти. **Ето защо неоправдано е да се счита, че потребител на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, е потребяващият/ползващият топлинна енергия само в индивидуалния си имот.** Да се приеме такава законодателна концепция би означавало да се допусне нарушаване на конституционно установената в чл. 57, ал. 2 от КРБ граница за упражняване на субективните права на гражданите, а именно – правата и законните интереси на другите съсобственици. С оглед разглежданото търговско правоотношение по продажба на топлинна енергия на потребители в сграда етажна собственост, конституционната норма на чл. 57, ал. 2, е законово гарантирана чрез разпоредбите на общите закони – ЗС и Закона за управление на етажната собственост (ЗУЕС, обн. ДВ, бр.6 от 23 Януари 2009г.), досежно отношенията по повод съсобствеността върху общите части и режима на етажна собственост, както и чрез разпоредбите на специалния закон - ЗЕ, определящи **сградната инсталация за отопление като обща етажна собственост** (чл. 140, ал. 3 от ЗЕ) и въвеждащ законов механизъм за разпределяне на топлинната енергия, отдадена от тази обща вещ, по обективен критерий между потребителите.

Юридически безспорно е, че собствеността върху всеки индивидуален имот в сграда – етажна собственост, не би могла да съществува без съответното право на собственост и върху идеалните части от общите части на сградата, част от които са главните линии на всички видове инсталации и централните им уредби (чл.38,

ал.1 от ЗС), включително вътрешните отоплителни инсталации, които по естеството и предназначението си служат за общо ползване. Бидейки общи части, няма как отоплителните инсталации, проектирани и изпълнени в сгради – етажна собственост, след границата на собственост, където се прехвърля и собствеността върху доставената топлинна енергия (чл. 156 от ЗЕ, ал.1, т.3), да са собственост на топлопреносното предприятие, както се твърди в Искането. Следователно, съсобственици на отоплителната инсталация са индивидуалните потребители на топлинна енергия – собственици или ползватели на имоти. Оттук и разноските по поддържане и използване на общата вещ следва да бъдат в тежест на съсобствениците. Участието на всеки от тях в тези разноски, в определен от закона дял, следва да се понесе, независимо от потреблението на топлинна енергия в обекта, предмет на индивидуално вещно право на потребителя. По отношение на собствения си имот, потребителят упражнява правата си самостоятелно, но по отношение общите части и сградната инсталация, като вещ в съсобственост – ЗЕ и Наредбата за топлоснабдяване предвиждат режим на разпределяне на енергията, съответно на разходите за нея, по обективен критерий – „отопляем обем на имот по проект“ (чл. 143, ал. 3 от ЗЕ). Това означава, че всеки потребител на топлинна енергия, разполагащ с неограничена разпоредителна власт по отношение потреблението си в индивидуалния имот, е ограничен от дяловете на останалите потребители, определени по обективен критерий, в ползването на общата сградна инсталация и разпределянето на топлинната енергия, отдадена от нея. **Този дял, определен по един и същи начин за общите части и сградната инсталация, съгласно чл. 143, ал. 3 от ЗЕ определя обема на правомощията на всеки от съсобствениците във вътрешните им отношения, конкретно – и в разноските по поддържането на общата вещ, каквито безспорно са главните линии на всички видове инсталации и централните им уредби (чл.38, ал.1 от ЗС), включително вътрешните отоплителни инсталации на сградата.**

В Искането се признава, че житейски и юридически е оправдано заплащането на енергията за отопление на общите части в сграда – етажна собственост, а в същото време се твърди, че сградната инсталация е едва ли не нещо различно от общите части. Понятието „инсталация в сграда“ или „сградна инсталация“, определено в чл.140, ал.3 от ЗЕ като обща етажна собственост, е нормативно дефинирано в т.3 от Допълнителните разпоредби на Наредбата за топлоснабдяването като „съвкупността от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинна енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии“. От тази дефиниция би могло да се направи заключението, че по своето функционално предназначение сградната инсталация е **вещ, която следва да се разглежда като принадлежност на индивидуалния имот – главна вещ (жилище или друг обект), защото осигурява нормалното и сигурно експлоатиране на индивидуалния имот, за който по проект е предвидено да е топлоснабден само съвместно с всички останали имоти в сградата. Именно**

за нуждите на цялата сграда е проектирана и изпълнена и вътрешната отоплителна инсталация.

От друга страна, обектите на сградната инсталация, чрез които се разпределя топлинна енергия от абонатна станция до имотите на потребителите, (т.е. разположени след границата на собственост с топлопреносното предприятие, така, както е определена в чл. 156, ал. 2, т. 3 от ЗЕ) са предназначени да отдават топлина, получавана обективно в очертанията на сградата, извън индивидуалните имоти – т.е. обектите за разпределение са предназначени за общо ползване и обслужват общи интереси и пространства, които са обща съсобственост. Следователно, както за общите части в етажната собственост, е оправдано да бъде заплащано от етажните собственици, така е оправдано същите, като съсобственици на сградната инсталация, в съответния дял, да заплащат за енергията, отдадена от нея. Твърдението в Искането, че „тръбите на топлофикацията преминават и покрай имота на отказалия се потребител“, е по същество си неправилно, тъй като тези „тръби“ не са на топлофикационното дружество, а са съсобствени на потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост, по силата на изрични законови разпоредби – чл.38, ал.1 от ЗС и чл.140, ал.3 от ЗЕ. Теплофикационните дружества доставят топлинна енергия до границата на собственост. До отделните имоти на потребителите продадената топлинна енергия достига чрез общите за потребителите сградни инсталации за отопление и за битова гореща вода. Топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата, съгласно Методика, приета по наредбата по чл. 125, ал. 3 от ЗЕ (чл. 143, ал. 1 ЗЕ). Законът установява принципите на механизма за дялово разпределение (чл. чл. 140а - 145 от ЗЕ). Компонент от този механизъм е разпределянето на топлинната енергия за отопление на общите части (чл. 143, ал. 2 от ЗЕ) и на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация (чл. 143, ал. 1 от ЗЕ). И двете количества се разпределят на един и същи принцип – между всички потребители, пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект (чл. 143, ал. 3 от ЗЕ). Методиката, представляваща Приложение 1 към чл. 61 от Наредбата за топлоснабдяването, издадена на основание чл. 125, ал. 3 от ЗЕ, урежда техническите условия и реда за определяне на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация. Видно от т.6.1.1. от посоченото приложение, съгласно която се определя количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, това количество топлинна енергия представлява топлофизична величина, която е определяема за всяка сграда. Като обективно съществуваща величина, тази топлинна енергия е функция на обективни фактори - отоплителните характеристики на сградата по проект и температурните характеристики на отчетния период. Следователно, топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, е обективно съществуваща, определяема топлофизична величина, която не зависи от това колко енергия се консумира в индивидуалните

имоти. Отоплителната инсталация се проектира и изгражда за сграда, предвидена за топлоснабдяване по проект (за жилищното строителство, какъвто е разглежданият в Искането случай). Съгласно действащата нормативна уредба в областта на проектирането (Наредба № 4 от 21 май 2001 г. за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти, обн. ДВ, бр. 51 от 5 Юни 2001г.), неотменна част от задължителното съдържание на инвестиционните проекти при жилищно строителство, за което е предвидено по проект част „топлоснабдяване, отопление, вентилация“, е вътрешната отоплителна инсталация (чл. 81, ал. 1, т. 3 от Наредба 4). Видно от всички раздели на проекта в тази част, същият обхваща обекти на топлоснабдителната система (за отопление) в цялата сграда (чл. 81, ал. 1, т. 3 и чл. 83, ал. 3 от Наредба 4). Съгласно чл. 148, ал. 8 от ЗУТ, одобреният инвестиционен проект, когато такъв се изисква, е неразделна част от разрешението за строеж, а в разглеждания случай на жилищно строителство одобряване на проектите със задължителното им съдържание винаги се изисква (по аргумент за противното от чл. 147 ЗУТ). Следователно, независимо на кой етап бъдещият потребител на топлинна енергия в сграда – етажна собственост придобива собственост върху индивидуален имот (съгласно чл. 181 от ЗУТ това е допустимо най-рано при завършване в груб строеж на сградата, но при всички случаи след издаването на разрешението за строеж, т.е. след одобряване на проектите на сградата със задължителното им съдържание), съществува гарантирана от закона възможност той да се запознае с тези проекти, като неразделна част от издаденото вече разрешение за строеж. Така потребителят може да вземе информирано решение да придобие или не имот в сграда - етажна собственост, с всички правни последици, произтичащи от този акт, включително придобиването на съсобственост върху общите части на сградата и върху изградената отоплителна сградна инсталация.

От друга страна, основният критерий за разпределяне на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация между етажните собственици, е отопляемият обем на отделните имоти по проект. Понятието е законово дефинирано в т. 38 от Допълнителните разпоредби на ЗЕ. Тази величина е обективно съществуваща и известна на потребителите още към момента на вземане на решението за присъединяване на потребителите в такава сграда към топлопреносната мрежа.

Видно от нормативно определените начини за определяне на количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, и начина на разпределяне на тази топлина между всички потребители, в закона са създадени гаранции за равнопоставено третиране на всички потребители в разглежданите сгради, на база обективни, измерими и еднакви критерии.

Ако се допусне отказалият се от потребление в индивидуалния си имот потребител да бъде освободен от задължението да заплаща топлинната енергия за сградна инсталация, ще се стигне до несправедливо и неоправдано

преразпределяне на неговия дял в тази енергия между останалите съсобственици на сградната инсталация, неотказали се от потребление в индивидуалните си имоти. Това е така, защото количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация е едно и също, определимо по обективни критерии и необвързано от индивидуалното потребление в отделния имот. Именно по тази причина, такова разрешение би нарушило правата на потребителите, създавайки неравнопоставеност между тях и привилегии в полза на отказалия се от потребление или използващ в индивидуалния си имот потребител за сметка на потребяващия/ползващия в имота си потребител. Безспорно такова разрешение би било в противоречие с конституционно установената норма на чл. 19, ал. 2 от КРБ законът да защитава потребителя. Установената от действащото законодателство рамка на отношенията по разпределяне разходите за топлинна енергия в сграда – етажна собственост, по-специално чл.153, ал. 1 и ал. 6 от ЗЕ, създават надеждна гаранция за равнопоставеност на етажните собственици. В този смисъл, наведените твърдения, че законът „не защитава потребителя и неговите права, а тъкмо обратното – гарантира изцяло търговските интереси на доставчиците на топлофикационни услуги“ е невярно и необосновано.

Друга законова гаранция за равнопоставеност на потребителите в търговските отношения по снабдяване с топлинна енергия от топлопреносното предприятие и помежду им, е законовото задължение на топлопреносното предприятие да снабдява с топлинна енергия потребителите, присъединени към топлопреносната мрежа **при равни и недискриминационни условия** (чл. 130, т. 1 от ЗЕ). Както се посочи, снабдяването с топлинна енергия на потребителите в индивидуалните имоти е резултат от целия процес на топлоснабдяване, осъществяван чрез обекти и съоръжения за производство, пренос, доставка и разпределение, свързани в топлоснабдителна система (чл.125, ал.2 от ЗЕ). От своя страна, разпределението на топлинна енергия между всички потребители в сграда – етажна собственост, като част от процеса на топлоснабдяване, следва да гарантира еднакви права и задължения на потребителите по отношение на ползването на общата сградна инсталация и разпределението на топлината, отдадена от нея за общо ползване. За своя имот потребителят избира дали и какво количество топлинна енергия да консумира и именно това количество подлежи на разпределение като индивидуална компонента. Извън индивидуалния имот обаче, обектите за доставка на топлинна енергия до всеки имот, както и отдадената от тях енергия, по изрично разпореждане на закона са обща собственост, а разходите се разпределят на база обективен критерий (отопляем обем по проект). Очевидно е, че ако се допусне отказалият се от потребление на топлинна енергия/неползващ в индивидуалния си имот потребител да не заплаща своя дял от тежестите в общата собственост, това ще доведе до увеличаване тежестите на останалите етажни собственици в общата вещ. При такава фактическа и юридическа постановка би се нарушило законовото изискване за снабдяване на потребителите на топлинна енергия при равни и недискриминационни условия. Този законов принцип би

бил неприложим, без да е изрично отменен или обявен за противоконституционен.

Създаването по нормативен път на неоправдано предимство на едни потребители за сметка на други от същата група всъщност би постигнало ефект, обратен на търсената защита на потребителите. Тази защита се състои именно в равноправното им третиране и справедливото разпределяне на разходите за ползване на общата вещ. Неспазването на законовите изисквания и облагодетелстването на дадени потребители за сметка на други от същата група (потребители на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, за които е взето решение от мнозинството съсобственици за присъединяване, а следователно и за топлоснабдяване) не може да бъде приравнено на защита правата на потребителите.

С оглед на гореизложеното, от името на АТДБ, моля да отхвърлите Искането на Омбудсмана на Република България за обявяване на противоконституционност на разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6 от ЗЕ поради противоречие с чл. 19, ал. 2 от КРБ, като необосновано и неоснователно, тъй като атакуваните законови разпоредби са неотменна част от създадените законови гаранции в ЗЕ за еднакво, равноправно и справедливо третиране на потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост помежду им и в отношенията с топлопреносното предприятие.

Приложения: 1. Удостоверение за актуално състояние на АТДБ;
2. Заверен Устав на АТДБ;
3. Протокол от заседание на Управителния съвет на АТДБ.

С уважение.

В. Терзийски
Председател на УС на АТДБ

